

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
5. december 2001 *

I sag T-219/01 R,

Commerzbank AG, Frankfurt am Main (Tyskland), ved advokaterne H. Satzky
og B.M. Maassen,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved S. Rating, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en begæring om foreløbige forholdsregler med det formål dels at opnå udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens afgørelse af 17. august 2001 om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i visse dokumenter vedrørende opgivelse af proceduren i sag COMP/E-1/37.919 — bankgebyrer for veksling af valuta i

* Processprog: tysk.

eurozonen, der blev ført mod andre banker, og dels at opnå udsættelse af proceduren med henblik på anvendelse af artikel 81 EF i samme sag i forhold til sagsøgeren,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsregler

- 1 Den 23. maj 2001 vedtog Kommissionen afgørelse 2001/462/EF, EKSF om høringskonsulentens kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (EFT L 162 s. 21), hvorved Kommissionens afgørelse 94/810/EKSF af 12. december 1994 (EFT L 330, s. 67) blev fraveget.
- 2 I beslutningens tredje og sjette betragtning anføres dels, at tilrettelæggelsen af de administrative procedurer bør betros en uafhængig person — høringskonsulenten — der har erfaring med konkurrencespørgsmål og den fornødne integritet til at kunne bidrage til en objektiv, gennemsigtig og effektiv behandling af disse

sager, dels at den pågældende — for at styrke dennes uafhængighed — administrativt bør tilknyttes det medlem af Kommissionen, der har ansvar for konkurrencespørgsmål. Gennemsigtigheden i forbindelse med høringskonsulentens udnævnelse, fratræden eller overflytning bør desuden øges.

- 3 Det fremgår af artikel 5 i afgørelse 2001/462, at høringskonsulenten sikrer, at høringen afvikles korrekt, hvorved han bidrager til, at selve høringen og en eventuel efterfølgende beslutning vedrørende den administrative procedure i konkurrencespørgsmål får en objektiv karakter. Høringskonsulenten sørger især for, at der ved udarbejdelsen af forslagene til Kommissionens beslutninger vedrørende en sådan procedure tages behørigt hensyn til alle relevante forhold, hvad enten disse er fordelagtige eller ufordelagtige for de berørte parter, herunder faktuelle elementer i relation til en overtrædelses grovhed.

- 4 Artikel 8 har følgende ordlyd:

»1. Hvis en person, virksomhed eller sammenslutning af personer eller virksomheder har modtaget et eller flere af de i artikel 7, stk. 2, nævnte breve [inklusive dem, der ledsager en meddelelse af klagepunkter] [der er afsendt af Kommissionen] og har en begrundet formodning om, at Kommissionen er i besiddelse af dokumenter, som de ikke har haft adgang til, og som er nødvendige for, at de på effektiv vis kan udøve deres ret til at blive hørt, kan den pågældende ved begrundet anmodning anmode om indsigt i disse dokumenter.

2. Den begrundede beslutning vedrørende en sådan anmodning meddeles den anmodende person, virksomhed eller sammenslutning samt enhver anden person, virksomhed eller sammenslutning, der er berørt af proceduren.«

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 5 I begyndelsen af 1999 indledte Kommissionen en undersøgelse af ca. 150 banker, herunder sagsøgeren, etableret i syv medlemsstater, nemlig i Belgien, Tyskland, Irland, Nederlandene, Østrig, Portugal og Finland, da Kommissionen mistænkte de berørte banker for at have aftalt, at gebyrerne for veksling af valuta i eurozonen skulle fastholdes på et bestemt niveau.
- 6 Den 3. august 2000 fremsendte Kommissionen en meddelelse af klagepunkter til sagsøgeren inden for rammerne af denne undersøgelse.
- 7 Den 24. november 2000 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger hertil.
- 8 Sagsøgeren gjorde rede for sit standpunkt på en høring, der blev afholdt som led i denne undersøgelse den 1. og den 2. februar 2001.
- 9 Det fremgår af pressemeddelelser fra Kommissionen af 11. april, 7. maj og 14. maj 2001, at den besluttede at afslutte den overtrædelsesprocedure, der var indledt mod de nederlandske og de belgiske banker samt over for visse tyske banker. Kommissionen traf denne afgørelse efter, at disse banker havde nedsat deres gebyrer for veksling af valuta i eurozonen.

- 10 Det fremgår af en pressemeddelelse fra Kommissionen af 31. juli 2001, at den besluttede at afslutte de overtrædelsesprocedurer, den havde indledt mod finske, irske, belgiske, nederlandske og portugisiske banker samt mod visse tyske banker.
- 11 Sagsøgeren anmodede i skrivelse af 15. august 2001 Kommissionens høringskonsulent om at blive informeret om de omstændigheder, der havde ført til afslutningen af den administrative procedure i de parallelle sager. Sagsøgeren anførte ligeledes, at den anså en yderligere adgang til aktindsigt i sagerne for at være nødvendig, navnlig for så vidt angår sagsakterne i proceduren vedrørende de tyske og de nederlandske banker. Til brug for varetagelsen af sit forsvar ønskede sagsøgeren særligt oplyst, hvorfor proceduren mod GWK var blevet afsluttet, når denne bank ifølge meddelelsen af klagepunkter havde spillet en vigtig rolle i den påståede overtrædelse, og banken ikke havde nedsat sine bankgebyrer i Tyskland for veksling af valuta i eurozonen.
- 12 Ved en første skrivelse af 17. august 2001 afviste høringskonsulenten anmodningen om aktindsigt i disse dokumenter (herefter »den omtvistede beslutning«). Dette afslag var begrundet således:

»Efter fast retspraksis har adgangen til sagsakterne inden for rammerne af behandlingen af konkurrencesager for Kommissionen en særlig funktion. Den har til formål at sætte den virksomhed, der er anklaget for at have tilsidesat Fællesskabets konkurrenceregler, i stand til effektivt at kunne forsvare sig mod Kommissionens klagepunkter. Denne betingelse er kun opfyldt, såfremt virksomhederne har adgang til alle de dokumenter, der indgår i sagsakterne, dvs. de dokumenter, der vedrører proceduren, bortset fra fortrolige dokumenter og Kommissionens interne arbejdsdokumenter. Det er på denne måde, at der skabes »jævnbyrdighed med hensyn til retsmidler« mellem Kommissionen og forsvaret.

I den foreliggende sag har Commerzbank kunnet få adgang til dokumenterne i sag COMP/E-1/37.919 samt til andre dokumenter, der findes i parallelle sager,

men som er relevante for »den tyske banksag«. Dermed er Deres ret til et forsvar uden restriktioner mod Kommissionens klagepunkter blevet respekteret.

De omstændigheder, der har ført til udsættelse af proceduren vedrørende andre pengeinstitutter i andre medlemslande, indgår i parallelle, men forskellige kommissionsakter, som de tyske banker principielt ikke har adgang til. Det er endvidere ikke klart, i hvilket omfang de ønskede oplysninger kunne have betydning for forsvaret af Deres kunde. Under disse omstændigheder må Deres anmodning om yderligere aktindsigt i sagen afvises i overensstemmelse med Retten i Første Instans' praksis i Cimenteries CBR-sagerne.

For så vidt angår de dokumenter, der vedrører udsættelse af den procedure, der blev forsøgt indledt i sag COMP/E-1/37.919 mod visse tyske banker, er det heller ikke muligt at efterkomme bankens anmodning. De relevante oplysninger vedrørende enkelte institutter — i det omfang de ikke er blevet offentliggjort af Kommissionen — er af fortrolig karakter, og er følgelig ikke tilgængelige for andre parter, der er omfattet af proceduren.

Denne afgørelse er vedtaget i henhold til afgørelsens artikel 8 [2001/462].«

- 13 Ved en anden skrivelse af 17. august 2001 har høringskonsulenten anført følgende:

»[...] Kommissionen har [...] ingen grund til at udskyde udkastet til endelig afgørelse i sag COMP/E-1/37.919, der ventes at foreligge primo eller medio september i år«.

- 14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. september 2001 anlagde sagsøgeren et annullationssøgsmål mod den omtvistede afgørelse. Ved et særskilt processkrift, der samme dag blev indleveret til Rettens Justitskontor, anlagde sagsøgeren nærværende sag om foreløbige forholdsregler med henblik på dels at opnå udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse, dels at opnå udsættelse af proceduren efter artikel 81 EF i sag COMP/E-1/37.919 — bankgebyrer for veksling af valuta i eurozonen: Tyskland (Commerzbank AG).
- 15 Den 5. oktober 2001 fremsatte Kommissionen sine bemærkninger til den nærværende sag om foreløbige forholdsregler.
- 16 Den 17. oktober 2001 blev sagsøgeren opfordret til at fremsætte sine bemærkninger til spørgsmålet om, hvorvidt hovedsagen og sagen om foreløbige forholdsregler kan antages til realitetsbehandling.
- 17 Den 23. oktober fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger i denne henseende.

Retlige bemærkninger

- 18 I henhold til artikel 242 EF og 243 EF, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige foranstaltninger.

- 19 I henhold til bestemmelserne i artikel 104, stk. 1, første afsnit, i Rettens procesreglement kan en begæring om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt kun antages til realitetsbehandling, hvis den pågældende har anlagt et annulationssøgsmål for Retten. Denne regel er ikke kun en ren formalitet, men den forudsætter, at hovedsagen, som begæringen om foreløbige forholdsregler knytter sig til, kan behandles af Retten.
- 20 Efter fast retspraksis bør spørgsmålet, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, som hovedregel ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, da afgørelsen i hovedsagen herved kan foregribes. Når det imidlertid, som tilfældet er i denne sag, gøres gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler udspringer af en hovedsag, som åbenbart må afvises, kan det være nødvendigt, at der fremlægges omstændigheder, som godtgør, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning alligevel kan antages til realitetsbehandling (jf. kendelser afsagt af Domstolens præsident den 27.1.1988, sag 376/87 R, *Distrivet mod Rådet*, Sml. s. 209, præmis 21, og den 12.10.2000, sag 300/00 P(R), *Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mod Rådet*, Sml. I, s. 8797, præmis 34, samt kendelse afsagt af Rettens præsident den 25.11.1999, sag T-222/99 R, *Martinez og de Gaulle mod Parlamentet*, Sml. II, s. 3397, præmis 60).
- 21 I den foreliggende sag finder Retten, at det skal efterprøves, om der foreligger forhold, der godtgør, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning kan antages til realitetsbehandling.

Parternes argumenter

- 22 Kommissionen har gjort gældende, at det tilkommer Retten at tage stilling til, om stævningen i hovedsagen indeholder momenter, der med en vis sandsynlighed gør det muligt at lægge til grund, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning kan antages til realitetsbehandling. I det foreliggende tilfælde må hovedsagen imidlertid åbenbart afvises.

- 23 For så vidt angår antagelse til realitetsbehandling af begæringen om foreløbige forholdsregler har sagsøgeren ved den anden anmodning i begæringen anmodet om, at den løbende overtrædelsesprocedure i sag COMP/E-1/37.919 udsættes med henblik på efterfølgende at opnå aktindsigt. Muligheden for at anlægge sag ved Fællesskabets retsinstanser med det formål at sikre sig indsigt i sagsakterne i en verserende overtrædelsesprocedure var genstand for Rettens dom af 18. december 1992 i sagen *Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen*, herefter »*Cimenteries CBR-dommen*«, præmis 38 og 39 (forenede sager T-10/92 — T-12/92 og T-15/92), hvor Retten afviste, at der fandtes en sådan mulighed.
- 24 Det første punkt i begæringen om foreløbige forholdsregler har til formål at opnå udsættelse med gennemførelsen af den omtvistede afgørelse, der nægter sagsøgeren adgang til visse dokumenter. Da det andet punkt i begæringen om foreløbige forholdsregler ikke kan antages til realitetsbehandling, står dette første punkt alene og har ikke længere nogen mening. Desuden har det til formål at fastsætte en foranstaltning, der åbenbart savner virkning, nemlig en udsættelse af gennemførelsen af en negativ afgørelse, der ikke forpligter Kommissionen til at efterkomme sagsøgerens ønske om aktindsigt. Den foranstaltning, der er fremsat begæring om, kan således ikke anordnes inden for rammerne af en begæring om foreløbige forholdsregler. Det første punkt i begæringen om foreløbige forholdsregler kan således heller ikke antages til realitetsbehandling.
- 25 Den omstændighed, at sagsøgeren bestræber sig på at godtgøre, at punkterne i begæringen om foreløbige forholdsregler kan antages til realitetsbehandling, idet banken gør gældende, at der skulle være forskelle mellem de faktiske omstændigheder, der lå til grund for *Cimenteries CBR-dommen*, og dem, der ligger til grund for den foreliggende sag, kan ikke — selv hvis det lægges til grund, at dette er tilfældet — begrunde, at man ser bort fra præjudikatsværdien af denne dom. I alt væsentligt stemmer de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag overens med dem, der forelå i *Cimenteries CBR-sagerne*. Sagsøgeren har ikke forklaret, hvordan ændringen af høringskonsulentens status ved afgørelse 2001/462 skulle kunne føre til et andet resultat.
- 26 Der er følgelig ingen grund til at fravige princippet om, at et afslag på aktindsigt i en overtrædelsesprocedure ikke kan være genstand for særskilt prøvelse. Hovedsagen må således åbenbart afvises.

- 27 Sagsøgeren har gjort gældende, at hovedsagen kan antages til realitetsbehandling. Den anfægtede beslutning kan prøves, idet den har bindende retsvirkninger, som skader sagsøgernes interesser derved, at den gør indgreb i bankens retsstilling. Desuden har afgørelse 2001/462 ændret gældende ret vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et særskilt søgsmål, der er anlagt til prøvelse af et afslag på aktindsigt, kan antages til realitetsbehandling.
- 28 Sagsøgeren støtter sig i den anledning på udtrykket »beslutning«, som Kommissionen har anvendt i afgørelse 2001/462, og på afgørelsens artikel 8, der udtrykkeligt tillader vedtagelsen af en beslutning om aktindsigt. Den indledning af og tilrettelæggelse af proceduren, der er fastsat i artikel 8, kan kun føre til den konklusion, at der er tale om en beslutning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 249, stk. 4, EF.
- 29 Den omstændighed, at et afslag på aktindsigt efter vedtagelsen af afgørelse 2001/462 er en beslutning, der kan prøves, følger også af formålet med harmoniseringen af lovgivningen i Europa ved hjælp af fællesskabsbestemmelser. En udtømmende sammenligning af de juridiske ordninger i medlemslandene viser, at i de medlemsstater, hvor en anfægtelse kun er mulig ad rettens vej, er begrebet forvaltningsakt videregående end retsstiftende akter. Desuden er en vid fortolkning af begrebet »beslutning« påkrævet inden for fællesskabsretten for at sikre en effektiv retsbeskyttelse.
- 30 I den forbindelse er der flere momenter, der gør det muligt at sammenligne den foreliggende situation med den, der har givet anledning til Domstolens dom af 24. juni 1986 i sagen AKZO Chemie mod Kommissionen (sag 53/85, Sml. s. 1965). Et afslag på aktindsigt er en retsakt, hvorved Kommissionen tager endelig stilling. Der er ikke kun tale om en forberedende foranstaltning. Ud fra polariteten i udtrykkene »forberedende/endelig« skal der blot tages stilling til, om et søgsmål til prøvelse af en endelig beslutning sikrer en tilstrækkelig juridisk beskyttelse mod de beslutninger, der træffes under proceduren. Domstolen har givet udtryk for, at der findes et sådant kriterium i dom af 11. november 1981 i sagen IBM mod Kommissionen (sag 60/81, Sml. s. 2639, præmis 24).

- 31 Et søgsmål, der blot anfægter den endelige afgørelse, sikrer ikke en tilstrækkelig beskyttelse mod en beslutning af processuel karakter. Denne processuelle beslutning har en umiddelbar indvirkning på udfaldet af den procedure, der er indledt af Kommissionen. Sagsøgeren håber, at aktindsigt i videre omfang vil forsyne banken med yderligere forsvarsmidler, idet en adgang til sagens akter vil give banken oplysninger om begrundelsen for, at Kommissionen har afsluttet proceduren mod flere banker. Disse oplysninger er afgørende for sagsøgerens forsvar.
- 32 Hvis sagsøgeren kun har adgang til at anlægge en sag til prøvelse af Kommissionens endelige afgørelse, vil banken blive afskåret fra at forhindre, at der træffes en urigtig afgørelse. Sagsøgeren vil dermed miste en retsinstans. Desuden tilsiger procesøkonomiske overvejelser, at sagsøgeren får aktindsigt.

Rettens bemærkninger

- 33 For så vidt angår de argumenter, som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for sin påstand, hvorefter den omtvistede beslutning kan prøves særskilt, skal Retten indledningsvis bemærke, at retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig sådanne, som afslutter en intern procedure, principielt kun kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (Rettens dom af 18.5.1994, sag T-37/92, BEUC og NCC mod Kommissionen, Sml. II, s. 285, præmis 27, og af 22.5.1996, sag T-277/94, AITEC mod Kommissionen, Sml. II, s. 351, præmis 51).
- 34 Hvad angår reglerne om aktindsigt i forbindelse med konkurrencesager har disse regler til formål at give adressaterne for en meddelelse af klagepunkter mulighed for at gøre sig bekendt med bevismaterialet i Kommissionens sagsakter, således at

de på et relevant grundlag kan udtale sig om de konklusioner, som Kommissionen på grundlag af dette materiale har anført i meddelelsen af klagepunkter (jf. Domstolens dom af 8.7.1999, sag C-51/92 P, Hercules Chemicals mod Kommissionen, Sml. I, s. 4235, præmis 75). Aktindsigten hører således til de sagsbehandlingsgarantier, som har til formål beskytte retten til kontradiktion og navnlig at sikre den effektive udøvelse af retten til at blive hørt, som er hjemlet i artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962: Første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler [81] og [82] (EFT 13, s. 204) og i artikel 2 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2842/98 af 22. december 1998 om høring af parter i visse procedurer efter EF-traktatens artikel [81] og [82] (EFT L 354, s. 18). Retten til kontradiktion er i enhver procedure, som kan medføre sanktioner, et grundlæggende princip i fællesskabsretten, som skal overholdes under alle omstændigheder, også når der er tale om en administrativ procedure (Cimenteries CBR-dommen, præmis 38 og 39, og Rettens dom af 29.6.1995, sag T-37/91, ICI mod Kommissionen, Sml. II, s. 1901, præmis 49).

- 35 Det følger af den faktiske gennemførelse af dette grundlæggende princip, at sagsøgeren under den administrative procedure skal sættes i stand til at tage stilling til, om de faktiske forhold, klagepunkter og andre omstændigheder, som Kommissionen påberåber sig, virkelig foreligger, og hvilken betydning de da har (Domstolens dom af 13.2.1979, sag 85/76, Hoffmann-La Roche mod Kommissionen, Sml. s. 461, præmis 9 og 11).
- 36 Det følger i det hele af det anførte, at selv om Kommissionens beslutninger om afslag på aktindsigt vil kunne indebære en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, har de principielt kun de begrænsede virkninger, som er karakteristiske for en forberedende foranstaltning, der indgår i en forudgående administrativ procedure (Cimenteries CBR-dommen, præmis 42). Det er kun foranstaltninger, som umiddelbart og uigenkaldeligt påvirker de pågældende virksomheders retsstilling, der kan begrunde, at et annullationssøgsmål admitteres, allerede før den administrative procedure er afsluttet.
- 37 I denne forbindelse bemærkes, at sagsøgerens påstand om, at det haster, fordi Kommissionen snart vil vedtage en endelig beslutning, hvorved banken pålægges en bøde, ikke har nogen betydning for bedømmelsen af denne sag, da påstanden under alle omstændigheder er så upræcis, at den ikke gør det muligt at kende

indholdet af en eventuel beslutning vedrørende sagsøgeren. Denne påstand gør det således ikke muligt tydeligt at adskille den foreliggende sag fra den, der gav anledning til Cimenteries CBR-dommen.

- 38 En eventuel tilsidesættelse af den ret, som tilkommer en adressat for en meddelelse, i dette tilfælde sagsøgeren, til effektivt at fremføre sine synspunkter med hensyn til Kommissionens klagepunkter samt med hensyn til de beviser, som skal støtte disse klagepunkter, kan fremkalde bindende retsvirkninger af en sådan karakter, at de kan gribe ind i sagsøgerens interesser, når Kommissionen i givet fald har truffet den beslutning, som konstaterer tilstedeværelsen af de overtrædelser, som den anklager den for. Faktisk kan Kommissionen, især i lyset af sagsøgerens skriftlige og mundtlige indlæg, frafalde nogle af eller endog samtlige de klagepunkter, som den i begyndelsen rettede imod sagsøgeren, indtil den endelige beslutning er taget. Den kan også afhjælpe eventuelle mangler ved sagsbehandlingen ved efterfølgende at give den aktindsigt, som blev nægtet i begyndelsen, således at sagsøgeren på ny og med fuldt kendskab til omstændighederne kan fremsætte sine synspunkter vedrørende de klagepunkter, som gøres gældende mod banken.
- 39 Såfremt Retten i en sag om anfægtelse af en beslutning, som har afsluttet proceduren, måtte anerkende, at retten til fuldstændig aktindsigt er blevet tilsidesat, og Retten derfor måtte annullere Kommissionens endelige beslutning på grund af tilsidesættelse af retten til kontradiktion, ville hele proceduren være ulovlig. I så fald ville Kommissionen være forpligtet til enten at opgive enhver foranstaltning imod sagsøgeren eller genoptage proceduren og da give sagsøgeren lejlighed til i lyset af samtlige de yderligere oplysninger, som banken skulle have haft adgang til, på ny at fremsætte sine synspunkter vedrørende de klagepunkter, som rettes mod den. I denne sidste situation ville en forskriftsmæssig kontradiktorisk procedure være tilstrækkelig til fuldt ud at genindsætte sagsøgeren i sine rettigheder og beføjelser (Cimenteries CBR-dommen, præmis 47).
- 40 Retten må konstatere, at uanset det faktum, at afgørelse 2001/462 har til formål at sikre høringskonsulentens uafhængighed, har sagsøgeren ikke fremlagt momenter af betydning, der giver anledning til at anse den retspraksis vedrørende aktindsigt i konkurrencesager, der er citeret ovenfor, for ikke længere at finde anvendelse.

- 41 Det følger af ovenstående, at den anfægtede beslutning, hvorved Kommissionen har givet afslag på aktindsigt i visse dokumenter, der omhandler opgivelse af proceduren i sag COMP/E-1/37.919, der blev ført mod andre banker, ikke har sådanne retsvirkninger, som kan skade sagsøgernes interesser allerede på dette tidspunkt, og før der træffes en beslutning, som konstaterer en overtrædelse af artikel 81, stk. 1, EF, og som i givet fald pålægger sagsøgeren en sanktion (jf. i denne retning *Cimenteries CBR-dommen*, præmis 48).
- 42 Hvad angår andet punkt i begæringen om foreløbige forholdsregler vedrørende udsættelse af proceduren efter artikel 81 EF bemærkes, at Retten i princippet ikke kan tage en begæring om foreløbige forholdsregler til følge, når det hermed tilsigtes, at Kommissionen forhindres i at udøve sine beføjelser til at foretage undersøgelser efter, at den har indledt en administrativ procedure, og inden den har vedtaget de endelige retsakter, hvis gennemførelse søges undgået. Såfremt Retten fastsatte sådanne foreløbige forholdsregler, ville den ikke foretage en prøvelse af den sagsøgte institutions handlinger, men derimod sætte sig i dennes sted under udøvelsen af rent administrative beføjelser. Det følger heraf, at sagsøgeren i medfør af artikel 242 EF og 243 EF ikke med føje kan nedlægge påstand om, at det pålægges Kommissionen midlertidigt at opgive at udøve sine beføjelser inden for rammerne af en administrativ procedure (jf. kendelser afsagt af Rettens præsident den 14.12.1993, sag T-543/93 R, *Gestevisión Telecinco mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1409, præmis 24, og i denne retning kendelse af 22.11.1995, sag T-395/94 R II, *Atlantic Container m.fl. mod Kommissionen*, Sml. II, s. 2893, præmis 39). En sådan ret ville kun kunne indrømmes sagsøgeren, såfremt begæringen indeholdt oplysninger, på grundlag af hvilke Retten kunne fastslå, at der foreligger helt særlige omstændigheder, som kan begrunde, at der træffes bestemmelse om de begærede foreløbige forholdsregler (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 12.7.1996, sag T-52/96 R, *Sogecable mod Kommissionen*, Sml. II, s. 797, præmis 40 og 41).
- 43 Det må herved understreges, at sagsøgeren ikke under nærværende sag har ført bevis for, at der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, som kan begrunde, at der anordnes de begærede foreløbige forholdsregler, nemlig udsættelse af proceduren efter artikel 81 EF. Det andet punkt i begæringen om foreløbige forholdsregler kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.

- 44 Da der således ikke foreligger vægtige oplysninger, der giver holdepunkter for at antage, at hovedsagen kan antages til behandling i realiteten, må begæringen om foreløbige forholdsregler afvises.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 5. december 2001.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident